

KISS BENEDEK

Zápolya uramék asztalára!

*Halál: mit veszel rajtam, oligarchás betyár?
Nagyúri haramja: mit veszsz rajtam, hidalgó sarlatán?
Ordítás, sírás, nyögés bennem fogva maradjon,*

*a fogak rácsai zárvák, bevehetetlen vár az arcom.
Szétlőni, lerombolni: azt lehet. Szétlőni. Lerombolni.
A test leomlik: omoljon, vesszen. A lélek nem fog térdre omolni.
A vér kiomlik: ömöljön, vesszen. Csak lelkünk tudjon nem romolni.
Le- s eltiporni, azt lehet. Meglehet. De sose fogtok megtiporni.*

*Ordítás, sírás, nyögés csak szabadon jussa annak, ki ember.
Akit befognak, megkötöznek: némuljon irtóztató fegyelemmel.
Röhögni, azt igen. Nem röhejes ez úri móka? ...
s szomorú kínban elvigyorul
Székely Dózsa úr, csontserpenyőben szép agya pirul.*

Embertelenül

*Felejtsd el magadat,
felejtsd el,
felejtsd el a napot, varjak
pernye-kavargását, talán a napból
peregnek ők is, na jó, aludj,
aludj, felejtsd el
magadat, semmi álmot,
semmilyen kábítószer ne kérj,
látomás nélkül, hallucináció
nélkül aludj, érzékeid
vesszeit nyisd meg, kacsozd le
idegszálaidat,
aludj,
felejtsd el magadat,*

felejtsd el, mint aki megmenekül,
s lábát fölhúzva ül egy kavicsban,
bőre burkában,
gondolat nélkül és
embertelenül.

Kazal aljából

Szántsa fel kő a hold udvarát,
virágot nyílani nem akar, nem akar,
nem akar teremni krumplit, lucernát,
hogy kitélelne az Isten és pókos lova.

Régi babhüvely, régi babszár —
honnan lett ez és nevük ki adta?
Nyakig taposhat, ki járni nem rest.
Megülök én a kazal aljában.

Gyengéd a pillanat, befogad, tik-tak,
az óra szigorú, keríti kertjét.
Bekerítődik a rigófütty is
kopogó szem, borhangú száj előtt.

Ismerni fát pedig, olyan almát hoz,
homlokránc azon a círmok karéja!
Józsefattilafa . . . Ültetnék erdőt,
házát ültetnék abból a fából!

Hogy ne verje gaz a hold udvarát,
régibabhüvely, babszár ne lepje,
ne tigriscsíkos árnyak között
büngözdölődne a pünkösdi dal!

